

Književnost

A. V. Isačenko, Slovenski verz. Akademska biblioteka. Akademska založba. Ljubljana 1939. 104, 8°.

Metrična vprašanja pri Slovencih niso priljubljena. Majhen je seznam slovenskega metričnega slovstva na str. 103., ki mu dodajmo še F. Omerza, *Stihoslovje I*, Celje 1915 in A. Žigon, *Amor ch' al cor gentil ratto s' apprende*, *Slovan* 1917 ter posamezne odstavke v Prešeren II Kidrič, Ljubljana 1938 in nazadnje T. Orel, *Ritem pri Prešernu*, *Slovenski jezik* 3 (1940) 156—167. Novo delo o slovenskem verzu je napisal Rus, ki je videl »podobnosti med zgradbo slovenskega in ruskega verza, med katerimi je pa vendarle dosti razlik« (5). Uporabil je metodo fonološke šole, ki ji gre za vprašanje, »kakšne funkcije imajo forme, v kakšnih formah se funkcije izrazijo«, A. W. de Groot, *Der Rhythmus*, *Neophilologus* 17 (1932) 81. V metriki je torej treba raziskati forme, ki so nosilke metričnih pojavov, ali pa takrat, kadar so nam te forme skrite, iz našega metričnega doživetja ob nekih metričnih pojavih sklepati na osnovne forme — z drugimi besedami: iz funkcij poiskati njihove premenljive vzroke. Zato seveda staro meroslovje, ki v smislu Aristotelove filozofske Poetike umetnost oblikovno vrednoti in išče, kako se je teoretično postavljena praoblika v tem in tem primeru pravilno realizirala, modernemu raziskovalcu verza nič ne pove. Velja mu za aprioristično. Nedvomno je tak pozitivističen odnos do predmeta vprašanja metrike precej razjasnil, a rešil ni vseh. Prišli smo tako daleč, da velja raziskovalcu metrično vsak poljubni verz za pravilen. Napak metrično govoreno ni več. Odklon od sheme bi mogel veljati za napako morda le še z vidika celotnega estetičnega vtisa kake umetnine. Z apriorizmom meroslovja so nekateri hoteli podreti tudi vso normativnost oblike. Mislim, da je stara šola glede vrednotenja le imela prav, četudi je načelo napačno rabila. Tudi Groot vidi v ritmu zakonitosti in metrična shema, ki »predstavlja pri ustvar-